Внизу Дніпро... Над сірою водою
сталеве небо провиса, торкає
той, дальній, берег жовтого піску,
порізаного хвилями на скиби...

Ми тимчасові тут — і ти, і я.
і сосни, що ніколи їм не стати
морськими каравелами... Та хай
усе живе надіями постійно...

"Спинися, мить,— прекрасна ти єси",—
колись прорік великий... Що нам з того,
що він її такою підстеріг?
...А я он бачу над водою птицю,
і на очах у тебе сльози бачу.
...її по-своєму ціню я — мить.
1968